

.....מאות / רפי וייכרט.....

מחוגים

לאחרונה, סביב הדיון בליקוי הירח, קראתי שוב שהסלע הקר והלבן הזה לא יכול להתרחק מכדור הארץ בשל כוח הכבידה שפעם נהגו לכנותו בשם היפה כוח המשיכה. נכון שמאוד בלתי אופנתי לדבר עלינו כעל גרמי שמים אבל כשאני חושב על משיכתנו הלא גוועת איני יכול לעגן זאת בתולדות גופי אנוש. עשורים אחרי ששמעתי לראשונה את קולך גופי עודנו מגיב למנעדיו. כשאת חורגת ממסלולך ונכנסת לשלי גם אני זז בכיוונך עד שקווי המתאר שלנו משיקים. ליבתי הלוהטת תרה אחר לועות הגעש הכבויים להיירות כתומה ואדומה אל משטחיך. השעונים מתבלבלים. מחוג אחד מצביע על שנת היכרותנו. השני נועץ את חודו בהווה כדי להאמין.

ורד זינגר

חיים נחשון

פרסום ראשון

מבוי שהוא גבוה

בחדרי

צעקה

במקום לישון

זה לא יורד במים.
אני אפלו לא בטוח שזה כתם.
שאם לא כן
כבר הייתי עובר
את המסלול האבידני המוכר,
לא שזה היה מועיל.
לעתים זה שקוף
כך שנתן לראות דרך זה
מאפשר ללכת ברחוב
בקומה זקופה
להעמיד פנים שהכל בסדר.
ולעתים זה צבעוני עד שחור
מדיף ריח שלא נתן להתעלם ממנו -
או אז אני מציר באצבעי
סימני שאלה בלתי נראים
באוויר הפתוח
או פשוט צועק אותם
בשקט בשקט
בגרון נחר ובבלבדיות מזוהרת.

אני מתעורר בליילה
לצוד
כמו ערפד
צמא שמש
חסר מנוחה
שכל הצלבים
והמים הקדושים
שבעולם
לא
יכולים
לו.
העדר דמותי שבמראה
קורא:
"מראה מראה
שעל הקיר"
ואז משתתק.

השמש היומיומית
הצהבה הזו, המאירה
התלויה מעל הכל
לא מגיעה
אל הפנות
המטרפות
המשורטטות היטב
שבחדרי
שגבולותיהם כגבולות צלקת.
בפנת המציאות הקטנה שלי,
הקרינה,
אני במרעה חלומות.
עדר של כבשים שחורות
שקופות כמו פחדים,
קטנות כמו תקוות.
בלילות ללא שנה
שר לעצמי שיר ערש
ומחכה

היום, בסמטה חשוכה,
על קיר מצלק ומתפורר,
ראיתי כתבת מרססת:
"אסור להקשר!"

כעבר חמשה צעדים התנשאה
גדר אבן, ועליה אזהרה מרקעת בעץ:
"שטח פרטי, הפולש יענש!"

הנה כי כן, נכנסתי הלכה למעשה
למבוי סתום שאין בו ממש
(בנגוד למבוי הפתוח, המפלש).

חיים נחשון בן 34, מתגורר בתל אביב.